

Attamen scripturæ Devanagaricæ indoles neutiquam prohibet, quominus ad expediendam textus intelligentiam singularum vocum finem alio modo indicemus, e. g. lineolis perpendicularibus, supra syllabam, in quam duarum vocum litteræ finalis et initialis coaluerunt, positis, ut ipsi Indi faciunt nonnunquam in libris manu scriptis; seu punctis subscriptis, ut in nonnullis editionibus Sriramapurensibus factum est. Quod ego etiam in hoc libro fecissem, si typorum conditio permisisset.

Sed hactenus de scribendi ratione. De qua quid ego sentirem, paucis saltem exponere debebam, ne viris, qui docte et ingeniose de hac re disputarunt, meram consuetudinem majoris fecisse viderer, quam ipsorum iudicium.

In versione latina modo verbum verbo reddidi, modo, si utriusque linguæ ingenii diversitas postularet, longius a textu recessi. Qua in re lector desiderabit constantiam; eam fortasse assecutus forem, si nonum in annum librum premere mihi licuisset. De erroribus atque de latinæ dictionis asperitate excusationes proferre supersedeo; e justis reprehensionibus, in quas virium ingenii que tenuitas me incurrere fecerit, fructum capere enitar. Multo pluribus reprehensionibus locus relictus foret, nisi, ubicunque ipse in dubio hærebam, succurrisset mihi ROSENIUS meus. Unaquæque pagina illius auxilii vestigiis notata est: sed altiora amicitiae vestigia animo meo ille impressit, quæ, dum spiro, non oblitterabuntur.

In annotationibus festinanter congestis lectionis varietatem commemoravi ad nonnullos locos, in quibus ipsius MALLINÁTHÆ codices inter se discrepant. Omnes enotassem, si vacasset mihi denuo codices perlustrare. Alteram recensionem, quam VRIHASPATIMISRÆ et BHARATASENÆ commentarii exhibent, omnesque reliquorum codicum lectiones et scribarum lapsus, utpote quorum enumeratio extra hujus editionis fines sita erat, silentio prætermisi. In nonnullis locis lectiones spurias per negligentiam